

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing in a city at night. The woman is wearing a shimmering, long-sleeved dress and large earrings. The man is wearing a dark suit and tie. They are standing in front of a city skyline with illuminated buildings, including a prominent skyscraper with a pointed top. The background is a mix of purple and blue tones, suggesting a sunset or night scene.

Lucy Monroeová
Dědic Jeho
Veličenstva

 HARLEQUIN®
TM

LUCY MONROEOVÁ

DĚDIC JEHO
VELIČENSTVA

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

co si přát na začátku roku? Samozřejmě, zdraví, štěstí, úspěch... Není to ale tak trochu klišé? Vyslovujeme to přání tak často, že už ani nevnímáme obsah slov, která říkáme. Hledal jsem něco jiného, co bych Vám – i sobě – mohl popřát, aby to bylo upřímné a aby to nějakým způsobem postihovalo vztah, který mezi sebou máme.

A pak mě to napadlo: ať je to rok, kdy se pořád bude dát snít!

Mezi nám je taková úmluva: já Vám přináším vymyšlené příběhy z ideálního světa, vy je čtete a sníte o něm. Samozřejmě, já i Vy víme, že ten svět miliardářů, princů, tajemných Řeků, uhrančivých Španělů a křehkých, leč současně silných sexy krásek neexistuje, ale nikomu neškodíme tím, že o něm sníme...

A důležité je, že snít můžeme. Což se dá jenom tehdy, když jsme (aspoň přiměřeně) zdraví, šťastní a úspěšní. A tak se vracíme k tomu, co je obsahem „standardních“ novoročních přání, a naplňujeme je obsahem.

S láskou

Váš Harlequin

Lucy Monroeová

**DĚDIC JEHO
VELIČENSTVA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
His Majesty's Hidden Heir

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Lucy Monroe
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8934-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8935-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8936-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Emma vešla do banky v centru Santa Fé a pevně při tom svírala synkovu ručičku.

Tento měsíc došlo k nějaké technické závadě v automatických platbách a společnost byla nucena vyplatit všem zaměstnancům výplaty v papírových šecích. Emma doufala, že je to jen výjimka.

Podobné pochůzky nebyly s jejím „čtyřletým, ale brzy pětiletým“ chlapečkem nic zábavného. Kromě toho od doby, kdy začala pracovat na plný úvazek jako účetní, trávila radši svůj už tak omezený čas s Mickeyem něčím, co měl rád.

Zvykl si mít ji kolem sebe, když pracovala jako chůva, aby nějak zvládla dálkové studium. Byl s ní od narození. Ten poslední rok si museli oba zvykat na nové uspořádání, protože konečně získala titul a pak i práci s důstojným platem a benefity.

Ve frontě v bance se Mickeymu moc nelíbilo, protože tam musel být tiše a v klidu, a tak on si zábavu rozhodně nepředstavoval. On byl rád neustále v pohybu.

„Mami, jak dlouho ještě?“ dožadoval se odpovědi, tolik podobný svému otci tónem hlasu i fyzickým vzhledem.

Někdy ji až rozčilovalo, jak podobný mu byl, i když toho muže nikdy nepotkal. Každý, kdo prince znal, by v Mickeym Jeho královskou Výsost jasně viděl hned v prvních vteřinách.

Emma se na synka usmála. „Už jen chvíli. Vidiš? Už jsou před námi jen tři lidé.“

„A pak půjdeme na ledovou tříšť?“ Tu Mickey miloval, ale vždy se mu podařilo se od ovocného sirupu, kterým ji v prodejně polévali, dokonale upatlat.

Emma si v duchu povzdechla, ale i tak přikývla.

„Super!“

Emma se zasmála. „Jsme v bance, takže ztlumíme hlas, dobře?“

„No jo, mami.“ Mickeyho hlas snad nemohl znít útrpněji.

Nějaký pohyb na druhé straně banky upoutal Emminu pozornost a ona zvedla oči. Skupinka obchodníků v dokonalých oblecích právě opouštěla prostory pro VIP klienty a kolem nich se vznášela téměř hmatatelná aura důležitosti.

Jeden z bodyguardů, kteří skupinku diskrétně doprovázeli, se Emmě zdál povědomý. Obrátil hlavu a ona ho poznala jen vteřinu předtím, než se její pohled srazil s čokoládově hnědýma očima muže, u něhož si byla jistá, že ho už nikdy v životě neuvidí.

Princ Konstantin z Mirrusi.

Druhorozený syn bývalého krále malé země a muž, který nejen že jí zlomil srdce, ale i opustil jejich syna.

Oči se mu rozšířily, jak ji okamžitě poznal.

Emmu zaplavily vzpomínky na chvíle, kdy se viděli naposledy. Bylo to jako špatný film, od něhož nedokážete odvrátit zrak.

Oba byli na univerzitě, když se poprvé setkali. Jemu bylo dvacet tři, studoval poslední ročník MBA. Jí bylo devatenáct a byla v prvním ročníku na ekonomickém oboru. Vrazili do sebe na nádvoří.

Bylo to takové klišé – ona při tom upustila pár knih, on jí je zvedl. Jejich oči se střetly a Emma měla pocit, jako by do ní narazil vlak. Nevěděla, že je princ, ani že ti muži, kteří postávají v diskrétní vzdálenosti, nejsou další studenti, ale jeho ochranka.

Tedy se usmál, bílé zuby se zablýskly pod nádher-
ným hnědým očima. Při svých téměř sto devadesáti
centimetrech výšky se na Emmou tyčil, i když byla na
ženu dost vysoká. Urostlý a pohledný mladík ji připra-
vil o dech i o slova.

Ale on se nenechal Emminou neschopností mu po-
děkovat odradit. Naopak, vypadal, že ho to okouzlo.

„Myslím, že jsou tvoje,“ podal jí knihy.

Emma si je vzala a beze slova přikývla.

„Ty jsi tu nová?“

Už se blížil konec prvního semestru, ale i tak při-
kývla.

„Šla bys se mnou na večeři?“

Emma se zmohla jen na jedno slovo. „Ano.“

Zatímco tahle vzpomínka byla hořkosladká, ty poz-
dější jí způsobovaly palčivou bolest v hrudi.

Chodili spolu téměř rok a proti vůli jejích rodičů
spolu začali bydlet to léto po jejím prvním ročníku.
Přestože jí hned na začátku řekl, že před časem po-
depsal nějakou středověkou dohodu, že si jednou vez-
me neter krále jiné země, choval se Kon, jako by bez
Emmy nemohl žít.

Byl pozorný a laskavý, vždy okouzující a neuvěřitel-
ně vášnivý, a právě na základě jeho chování si Emma
vybudovala sny o společné budoucnosti, bez ohledu na
jeho slova.

A pak sekera dopadla.

„Co jsi říkal?“ nemohla tenkrát uvěřit vlastním
uším.

To přece nemůže myslet vážně.

„Můj otec chce, abych tu dohodu naplnil hned. Mu-
síme se rozejít. Budeš si muset najít nějaké jiné bydle-
ní.“

„Ne. To nemyslíš vážně.“

Kon vypadal, jako by ho to fyzicky bolelo. „Emmo,
vědělas přece, že tohle přijde.“

„Ne.“ Zavrtěla hlavou a nejradši by se rozkřičela na

celý svět. „Ne. Chceš se milovat každý den. Chceš si se mnou povídat aspoň po telefonu, když jsi pryč. Ty si přece nechceš vzít někoho jiného.“

To přece nejde.

Myslela si, že ta smlouva už neplatí, když ji požádal, aby se k němu nastěhovala. Už nikdy o tom znovu nemluvil. Emma se prostě přiměla existenci té podivné smlouvy ignorovat, raději se soustředila na tady a teď. Kona milovala, a přestože on ta slova nikdy nevyslovil, jeho činy ji přiměly věřit, že je pro něj stejně nepostradatelná jako on pro ni.

„Nezáleží na tom, jestli si ji chci nebo nechci vzít. Dal jsem slib. Musím ho dodržet.“

„Cože? Podepsal jsi to před pěti lety. Byl jsi ještě dítě.“

„To doufám, že ne. Tobě bylo stejně, když jsme spolu začali chodit.“

Teď jí bylo dvacet, ale zjevně nebyla o nic moudřejší. A jemu bylo čtyřicet, a také zřejmě o nic moudřejší, když si hodlá vzít ženu, kterou nemiluje, jen kvůli své rodině a podnikání.

Tehdy se hrozně pohádali. Emma plakala a nebyla pyšná, když si vzpomněla, jak ho prosila, aby to ještě zvážil. Ale Kon? Nasadil si masku váženého prince Konstantina a zůstával chladný a odtažitý. Odmítl se do toho nechat vtáhnout.

Nabídl jí, že jí jako odškodné na rok zaplatí jiný byt. V tu chvíli pochopila, že je skutečně konec.

Emmino srdce explodovalo bolestí. Ještě té noci se odstěhovala a s ocasem staženým mezi nohy se vrátila k rodičům.

To také nefungovalo, ale ona už těm vzpomínkám nedovolí, aby ji ovládly.

Přiměla se soustředit se na přítomnost. Na synkovu teplou ručičku. Na hlasy ostatních zákazníků banky a jejích zaměstnanců. Na šustot papíru a škrábání per, jak se lidé podepisovali.

Věděla, co přijde, a bylo jí jasné, že by v rámci zachování zbytku hrdosti měla odvrátit pohled jako první. Jeho královská Výsost rozhodně nebude chtít dát najevo, že ji zná.

Ani ji nenapadlo, že by ji nemusel poznat.

Nedokázala se přinutit od něj odtrhnout oči. Dokonce i po víc než pěti letech se jí srdce rozbušilo v šíleném rytmu při pouhém pohledu na něj. Hltala ho pohledem jako vyhladovělý trosečník hltá první jídlo po záchraně.

Ale ona není hladová. A rozhodně nepotřebuje jeho.

Ona už se přece přes problémy s Konstantinem přenesla. Ve skutečnosti se ho naučila nenávidět. A pak se naučila tu nenávisť pustit. Emma neměla jinou možnost, když nechtěla žít celý život s ostny hořkosti denně se zatínajícími do její duše.

Cvičila jógu. Meditovala. Odložila svou nenávisť.

Ale právě teď? Vidět ho tak sebevědomého a lhostejného, obklopeného jeho podnikatelskou kohortou, měla Emma opravdu problém najít v sobě trpělivost, soucit a toleranci.

„Mami.“

Hlas jejího synka zvládl to, co její síla vůle nedokázala a odtrhla její pozornost od té královské krysy. No dobře, tolerance dnes asi nebude její silná stránka.

Emma se podávala dolů a zjistila, že se Mickey napjatě usmívá. „Ano, knedlíčku?“

„Já nejsem knedlíček.“ Na jeho malé tváři se objevila zamračená vráska. „Já jsem kluk.“

Mickey právě procházel fází nesnášení láskyplných oslovení. Není knedlíček. Ani drahoušek. Ani zlatičko. Stěží toleroval oslovení Mickey, raději měl Michail, jak byl pokřtěný. Jak jí nepřestával zdůrazňovat, už je velký. Je mu skoro pět.

Bůh jí pomáhej, až přijde puberta.

„Ano, jsi báječný malý kluk.“

„Je mi skoro pět!“ řekl nahlas, očividně uražený. Říkat mu, že je malý, bylo také na seznamu zakázaných věcí.

Ale ona se jen vesele usmála, přestože byla pořádně nervózní. „Jsou ti čtyři... *a tři čtvrtě*“, zlobila ho. „A i když jsi na svůj věk opravdu velký, pořád jsi *můj* malý kluk.“

„A můj taky, řekl bych.“ Konstantin přešel tu rozlehlost místnost velmi rychle.

Ale proč to dělal, když to byl právě on, kdo na ni nechal uvalit zákaz přiblížení na méně než pětadvacet metrů, to jí nebylo jasné. A pak jí došlo, co řekl, a nejradši by ho praštila.

Pěstí, ne dát mu jen obyčejnou facku.

Ta odporná krysa!

Soucit byl definitivně mimo hru.

Samozřejmě, že je Mickey jeho. Snažila se to Konstantinovi sdělit, ale on jí nedovolil se ani přiblížit. A jeho snaha jí a jejich synovi o tolik ztížila život.

Rozzlobeně se na něj zahleděla. „Jdi pryč, Konstantine.“ Říkat mu jménem se teď zdálo příliš osobní.

Ale říkat mu princ Krysa by asi nebylo dobré.

„Nikam nejdu.“ Konstantin ukázal na Mickeyho, který je oba fascinovaně sledoval a pochopení v jeho očích se nedalo přehlédnout. „Tohle je můj syn a tys mi ho celé roky zapírala.“

Emmu zalévaly střídavě vlny horka a chladu. Věděla jenom jedno. Konečně mu to všechno řekne, ale nechtěla to udělat tady, před očima úředníků a zákazníků banky.

„To je můj táta. Ten pán je můj táta.“ Mickey naléhavě zatahal Emmu za ruku a jeho hlas se ve velkém prostoru banky hlasitě rozléhal.

Ozvalo se lapání po dechu a šepot, ale Emma to ignorovala, stejně jako muže, jenž na ně zíral, jako by mu právě nebe spadlo na hlavu, a podívala se na svého syna. „Vypadá jako na těch fotkách?“

Mickey sjel prince pohledem a pak se znovu podíval na mámu. „Na těch fotkách nevypadá tak nazlobený.“ Hlas se mu trochu chvěl, jeho obvyklé sebevědomí bylo zjevně otřesené Konstantinovým postojem. „On mě nemá rád?“

„Samozřejmě že tě mám rád. Jsi můj syn.“ Konstantinův hlas v sobě vůbec nenesl obvyklou aroganci. Spíš zněl, jako by princ nebylo dobře. „Tys mu ukazovala moje fotky?“

Emma netušila, jestli se zlobí, ulevilo se mu, nebo mu to je úplně jedno. Krátce přikývla.

„Ale neřekla jsi mi o něm.“

„Musíme to řešit tady?“ zeptala se Emma a v duchu si přála, aby to nemuseli řešit vůbec. Už si zvykla na myšlenku, že se její syn se svým otcem setká až když bude dospělý a bude schopný kontaktovat mirruskou královskou rodinu sám, s výsledky DNA testu v ruce.

Scéna, kterou prožívala právě teď byla jako z hororu. Nejhorší noční můra.

„Půjdeme do mého hotelu.“

Emma zavrtěla hlavou. „Ne.“ Nebyla hloupá. Věděla, že tenhle muž má status diplomata. Nebyla si jistá, jestli to jeho hotelového apartmá dělá suverénní území, když je v Santa Fé, ale riskovat to nebude. „Můžeš přijít ke mně. Za hodinu. Potřebuji si ještě něco zařídit.“

„Nehodlám vás pustit z očí.“

„Pak hádám budeš muset jít s námi, než si to to vyřídím,“ pokrčila rameny s ironickým úsměvem.

„Nebud' směšná. Musíme si promluvit.“

„Potřebuji vybrat šek a pak ještě nakoupit.“

„Můj personál se o to může postarat.“

„Myslíš, že svěřím výběr svojí výplaty tvému personálu?“ Už nikdy nedovolí, aby jí jakkoli ublížil, o jejím synovi ani nemluvě.

Konstantin sebou trhl, jako by ho uhodila. „Proč ne?“

Emma se ze všech sil snažila usmát se na synka přirozeným úsměvem. „Mickey, můžeš být velký kluk a držet mi místo ve frontě? Já budu támhle.“ Ukázala na místo pár metrů od nich, kde by s Konstantinem mohla mluvit, aniž by je Mickey slyšel.

„Vy budete oba tam?“ chtěl se ujistit Mickey.

Emma přikývla.

„Dobře, mami. Zůstanu tady.“ Mickey se důležitě napřimil.

Emma promluvila, až když se dostali z jeho doslechu. „Protože ti nevěřím ani nos mezi očima,“ sdělila Konstantinovi tiše, ale ostře, a pak se znovu usmála na syna, aby byl v klidu. „Nevěřím, že bys toho nevyužil a nenechal ten šek zabavit, jen abys mi znovu ublížil a ponížil mě. Nevěřím ti, že nepoužiješ informace z něj, abys našel mého zaměstnavatele a nechal mě vyhodit. Nevěřím –“

„Chápu. Myslíš si, že jsem učiněný netvor.“

„Ne, jen královská krysa, která mi ublížila tak, jak bych nikdy nečekala, a já už nikdy neudělám tu chybu, že bych to neočekávala.“

Konstantin se obrátil a rázně přešel zpět ke skupině mužů, kteří přišli s ním. A náhle už Emma vzala Mickeyho a někdo je vedl k úředníkovi, který rychle vyřídil, co potřebovala.

„Pokud dáš Sergejovi seznam, zařídí ten tvůj nákup.“

Jeden muž z ochranky přikývl a přistoupil blíž.

Emma si povzdechla. „Tak dobře, ale mám na to vyhrazeno sedmdesát pět dolarů, a pokud koupí nějaké dražší značky a překročí rozpočet, nezaplatím to. A všechna čerstvá zelenina, maso a mléčné výrobky musí být bio.“ Zamračila se na Sergeje. „Nejlevněji to můžete sehnat v –“ Emma jmenovala jeden ze tří obchodů, kde nakupovala to nejzdravější jídlo pro syna za nejvýhodnějších podmínek.

„Postarám se o to,“ slíbil Sergej.

„Dejte mi své číslo a já vám pošlu seznam.“ Měla ho v aplikaci v telefonu.

Když to udělala, vyšla z banky ven do slunečného dne. „Co vlastně děláš v Novém Mexiku?“

Nikdy by nečekala, že na prince narazí na místě, které si vybrala pro svůj nový start kvůli nízkým životním nákladům a prostředí přátelském pro rodiny s dětmi.

„Kupuji tady dům.“ Řekl to, jako by to bylo jasné.

„Ale –“

„Víš přece, že jsou v tomto státu bohaté zdroje minerálů.“

„Teď už ano.“ Ona přijela do Santa Fé kvůli novému životu a jediné obory, které ji zajímaly, byly ty, v nichž by mohla pracovat. Usadila se právě tady, protože tu žila početná umělecká komunita a byla tu spousta galerií.

Emma vylepšovala svůj příjem občasným komisním prodejem svých dílek už od doby, kdy se sem ze Seattlu přestěhovala. Živilo ji hlídání dětí pro jeden bohatý pár, který podnikal v realitách. Když Emma tehdy hledala práci, žádné z míst, o něž se ucházela, nebylo v důlním průmyslu.

Trvalo jí téměř čtyři roky vybudovat si jakžtakž důstojný život, aby ona a její syn nemuseli žít z ruky do pusy a rozhodně nedovolí Konstantinovi, aby jí ho teď zničil.

Získala titul – sice byla jen diplomovaný specialista a ne bakalář, jak původně plánovala, ale titul to byl. Ale aby unikla stigmatu kvůli tomu jeho zákazu přiblížení, musela si změnit jméno.

Bolelo ji, když se musela vzdát příjmení svých adoptivních rodičů, byla Sloanová od chvíle, kdy jí bylo jen pár měsíců.

Oni si nad ní ale umyli ruce, takže to udělala, změnila i své i Mickeyho příjmení na to, s nímž se narodila, na Carmichael/Carmichaelová. Bylo to to jediné, co jí zbylo po biologických rodičích, které nikdy nepozná.

U auta nastalo drama, Mickey nechtěl, aby je jeho otec pustil a jel v jiném autě. V jeho věku nebyly slzy a křik až tak zvláštní jev, ale na Emmu měly v takové situaci drtivý dopad. Sama měla slzy v očích, když se mu snažila vysvětlit, že Konstantin se s nimi setká v jejich malém domě.

„Pojedu s tebou,“ ozval se náhle Konstantin a obešel auto na stranu spolujezdce.

Emma na něj zírala, jak rázně umlčel protesty ochranky a otevřel zadní dveře Mickeymu. A potom pomohl jejímu neuvěřitelně nezávislému synovi, který jí už nějakou dobu nedovolil, aby mu pomáhala, do dětské sedačky.

Emma, třesoucí se nervozitou, řekla Konstantinovi přes střechu auta: „Můžeš jet s ochrankou, Mickey se uklidní.“

Její syn už neplakal, protože věřil, že s nimi Konstantin pojedje, ale teď měl plné ruce práce se zapínáním pětibodového pásu.

Konstantin zavřel zadní dveře a obešel auto až k ní.

„Zapírala jsi mi syna.“ Obvinění v jeho hlase by ji bolelo, pokud by to ovšem byla pravda. A to nebyla.

Parkoviště bylo pro takový rozhovor lepší místo než banka, ale přece jen nebylo ideální. Emma ztlumila hlas, ale nikoli ostrost tónu. „Vyhodil jsi mě ze svého života, aby sis mohl vzít jinou ženu.“

„A tak jsi mi naschvál udělala tohle!“ Princ se nijak nesnažil mluvit potichu.

„Naschvál? Jsi blázen?“ obořila se na něj potichu. „Snažila jsem se ti volat. Odmítl jsi to vzít. Snažila jsem se tě navštívit a tys na mě nechal uvalit zákaz přiblížení, vzpomínáš? Neudělala jsem nic, co by to ospravedlňovalo, ale muži jako ty jsou prostě zvyklí dostat, co chtějí.“

„Já nejsem žádný blázen. A žádný zákaz přiblížení jsem neinicioval. A rozhodně jsem nechtěl být vyřazený ze života svého dítěte,“ zdůraznil nakonec.

„To by člověk neřekl, po tom, jak ses ke mně choval.“ Dal jí jasně najevo, že ona už do jeho života nepatří a kvůli tomu se nedozvěděl ani o svém synovi.

„Měla ses víc snažit.“

To bylo typické – očekával, že i ona má možnosti, které jsou pro něj samotného samozřejmostí. On žije v tak odděleném světě, že pravděpodobně opravdu věří těm nesmyslům, co říká.

„Co myslíš tím víc? Volala jsem a posílala ti zprávy, ale ty sis zablokoval mé číslo. Odstěhoval ses z bytu a já nevěděla kam.“ A vrátný byl neoblomný, nepomohly ani prosby, ani výhrůžky. „Psala jsem ti a tys mi nikdy neodpověděl, ani nevím, jestli jsi mé dopisy vlastně dostal. Poslala jsem ti maily na kontaktní adresu Mirrus Global, ale nikdy jsem nedostala odpověď.“

Bylo to peklo. A když se jí konečně podařilo někoho z jeho rodiny kontaktovat... bylo to ještě horší.

V Konstantinově výrazu se na chvíli mihlo něco jako pocit viny, ale rychle to zase zmizelo.

Podíval se dolů přes sklo na syna a zjistil, že se na něj ten malý chlapec upřeně dívá, i když nemůže nic slyšet. „Promluvíme si o tom později.“

„Skvělý nápad.“ Ani se nesnažila skrývat sarkasmus.

Potom se pokusila mu znovu rozmluvit jeho cestování s nimi, ale princ přešel k předním dveřím na straně spolujezdce a zavrtěl hlavou. „Řekl jsem mu, že pojedu s vámi, tak pojedu s vámi.“ Pak nastoupil do jejího malého, deset let starého auta a zapnul si pás, jako by takovým skromnými dopravními prostředky cestoval pořád.

Mickey s otcem celou tu krátkou cestu udržoval dialog a každou chvíli se zarazil, aby se ujistil, že máma souhlasí. „Že jo, mami?“ byla jedna z jeho oblíbených frází, když byl nervózní.

A použil ji mnohokrát, než dorazili k jejich starému